

061207-3

Život, tj. každý individuální život, je cestou, přesněji cestováním, chůzí, pohybem odněkud někam. To „odněkud“ si nikdy nemůžeme sami zvolit: každý z nás se narodil někdy a někam, v nějaké chvíli i době a do nějaké situace, rodiny, místa, země, ale také do nějaké tradice, kultury atd. První, co musí každý udělat, je chtít se orientovat, chtít něco podnikat (nejen u malých dětí, ale i u mnoho mláďat nás vždy znovu překvapuje ta obrovská chuť něco dělat, něco podnikat, něčemu novému se učit, něco zvládnout). A na tu orientaci v dané situaci, kterou jsme si nevybrali a ani nebyli schopni vybrat, máme ve své bližším i vzdálenějším okolí řadu lidí, kteří jsou ochotni nám pomáhat. Ať chceme nebo nechceme, ve svých prvních krocích se neobejdeme bez pomoci druhých; to platí o všech vyšších živočiších, ale docela mimořádně silně to platí o člověku. Konkrétně to znamená, že nám jednak ti druzí ukazují, jak, kudy a kam jít (životně cestovat), jednak že tu už jsou nějaké cesty, po nichž můžeme vykročit a pak dál jít, pokračovat po nich a nechat se jimi vést tam, kam ony směřují. Je tu však jeden závažný problém: kolem nás je mnoho cest a vedou nejrůznějšími směry. Z toho vyplývá, že v každém případě musíme „volit“, ať už o tom víme nebo nikoli. Orientace v terénu je tedy důležitější než znalost cest a způsobů cestování. Život tedy není – a neměl by být – jen chůzí po hotových, vyšlapaných nebo dokonce vydlážděných cestách, ale také volbou cest, a někdy také nutným rozhodnutím určitou cestu, po které jsme zatím šli, opustit a vydat se jinou, a třeba jen nenápadnou stezkou – nebo dokonce se vydat do „bezcestí“. Tak zvaná „životní cesta“ pak je oním postupným spěním po zvolených cestách a někdy a někde i po opuštění hotových cest a prošlapáváních nějaké cesty nové.

(Písek, 061207-3.)

* cesty (a cestování);